

TAM

Ticho. Posedávam na sivej pohovke, nohy vyložené vysoko. Vo vzduchu sa vznáša oblak zmätania a trpkosti s príchutou karamelu. Prázdny obal z čokolády prikvačila práve odložená rozčítaná učebnica. Aj tak je tu tma na učenie sa. Izbu osvetľuje iba malinké svetielko vychádzajúce z vedľajšej izby. Inak je tu sivo. Asi ho produkuje to nemoderné čalúnenie.

Na parapetnej doske niečo pristálo. Poklopkalo to po plechu aj po skle a zas ticho. Mykla som sa. Nie som vo svojej koži. Rada by som nebola.

Siahla som po šperkovnici s maličkou roztrasenou baletkou vo vnútri. Stojí na jednej nohe, má ružovú tvár, červenú sukňu a ruky vysoko nad hlavou. Iba som ju položila na kolená. Aj tak od nej nemám kľúčik. Vzal si ho asi so sebou. Ticho. Ale nie vo mne. Stiesnený uzlík elektrických výbojov, čo nemôžu von, mi šticuje vlasy. Obrázky spomienok vyliezajú unavené. Dlhoboli zavalené ťarchou zbytočných slov, čo kto a kedy povedal, aj čo ešte len povie.

„A preda sa točí! Pozeraj!“ smeje sa očami. Má v nich odlesky zvonkohry.

Výčitky, nízkofrekvenčné stíhačky už sedia na okne namiesto holuba, čo to vzdal pred chvíľkou. Prsty mi prešli po jemných výšivkách na vrchnáku. Orgán na trávenie sa prevracal z jednej strany na druhú, hrá proti mne šach s veľmi výhodnými pozíciami a ja zas a znova prehrávam. Buch. Dvere.

„Už o tom nechcem viac ani počuť! Tam... má všetko, čo potrebuje...“ ozval sa krik s vedľajšej izby a vo mne to zaškrípalo.

Rozpoltená myseľ myslela na dedka i staronovú srdcovú záležitosť. Na nich oboch. Obývačkou prebehla naštartovaná mama.

„Zas sa neučíš?!“ hádže po mne pohľadom z druhej ruky, v prvej nesie vyžehlenú kôpku do dedkovej izby. Bývalej dedkovej izby.

Jemné biele vločky sa lepili o obrovský brmbolec pletenej čapice. Ťarchavé nohy sa brodili kilami a kilami snehu. Oboma rukami za chrbtom ako odsúdenec ťahám obyčajné drevené sánky. Lepkavý sneh a do očí sa už plaziaca čiapka mi nič nedarujú. Symfónia mrazu ladí každý nástroj. Nos, líca, uši, pery. Cieľ je blízko. Dedko ďaleko za mnou...

„To dáš, to dáš... To dáme!.. Dnes to dáme!...“

Povzbudzuje mňa aj svoju... barlu.

Stojí vedľa mňa. Na jednej nohe. Vedľa nás sánky. Sme zadýchaní, červení a spokojní, kam až sme to spolu dotiahli. Všetci traja. Zbadá, že na neho pozerám zdola. Šibalsky na mňa žmurkne.

„Ty si mu to dovolila?! Aspoň ty si mohla mať rozum! Keď on...“

Všetci kričia. Mama, otec, babka.

Ležíme olepení snehom, sme otrasení nárazom, ale smežeme sa.

„A predsa sa točí! Pozeraj, dedko!“

Kývam hlavou dookola. Akože jej nič nie je.

Dedko má ružovú tvár a ruky vysoko nad hlavou. Nohu natiahnutú. Oči dokorán...

Nemoderne otapatovaná obývačka mlčí o svojich tajomstvách. Aj o baletke na jednej nohe. Nikoho už nezaujímajú. Nemá ich kto ani komu prezrádzať. Tvrdá sivá pohovka je prekrytá bielou umelou kožušinou, aby sa náhodou nevydrala. Na tú si nikto nikdy nesadne. Každý sa bude báť, že by ju zašpinil. Sedačka je chránený živočích. Čo tam po tom, že chudera skape od nudy.

Všetci mlčia. Mama, otec, babka.

„Prečo?!“

Otázka vyletela skôr, ako ju jazyk stihol poslať do obranného pásma. Nič. Prečo toto všetko? Ako ste mu to mohli urobiť? Prečo neodpovedáte? Slzy stekajú po červených lícach, ale nič nepomáha. Hnev vo mne rastie. Dúfala som, že niečo povedia. Čo i len slovíčko. Ale iba mlčia. A to mlčanie ma zožiera zvnútra. Mlčanie je pre mňa ešte bolestivejšie. Obluda vo mne sa predsa chcela hádať! Tak veľmi! A nie ticho, len nie ticho. Nedokážem sa na nich ďalej pozerať.

Sklonila som hlavu a rozplakala sa. Nikto to nerieši, ďalej pokračujú v tom svojom ničom. Hlavu sploštenú od vlastných nákladov zbytočných problémov. Ponuré prítmie.

„Zostaň ešte chvíľu! Neodchádzaj, prosím!“ volám za ním.

Je príliš neskoro. Rozhodnutie padlo dávno pred mojim výkrikom. S pravdou sa mi nikto nedokázal pozrieť do očí. Otočila som sa a s plačom na krajíčku vošla dnu. Možno by sa snažili o ďalší ťah. Pre preblikujúce červeno-modré svetlá s húkačkou, pod ktorou tam kdesi schúlený sedí vo vozíku, s hlavou nahnutou k jednému plecu, rukami a nohou kŕčovito zapretými o opierky, na šachovnici už nie je pole. Na sivej sedačke už pre neho nie je miesto.

Búrka nevy povedaných slov skončila a nedovolila mu povedať ani nejaké posledné na rozlúčku. Nikdy sa nepriznať k našim najtajnejším tajomstvám. Oboch nás však spájalo niečo, čo nás od nich tak veľmi odcudzilo. Jednonohá...

Bál nekonvenčnosti. Hudba hrá v tóninách sláčikových nástrojov, priam poháňa do tanca. Ťažko oponovať po pár drinkoch. Mať tak šaty z červeného zamatu a vysoko vyčesaný účes. Pohrávať sa pohľadom s okolím. Hudba zrýchľuje a vo mne sa niečo pohýna. Známa melódia? Zvonkohra. Baletka na jednej nohe, pohybujúca sa v sínusoide pohybov okolo vlastnej osi. Robila to pred 30 rokmi, pred 20, pred 15 pred 10, pred 5 a robí to doteraz. Kým nezmizla. Stratila sa v šedých oblakoch ticha. Ale teraz je tu. Rovno predo mnou. Nie! Je vo mne. A známy muž za ňou. Biele vlasy, oči sivomodré chladné a v polarite láskavé. Naťahuje strunu kľúčikom. Prečo tu je? Na mojom bále? Prečo stále odo mňa niečo chce? Obviniť ma? Z niečoho konkrétneho či abstraktného? Alebo to chcem ja? Pohýnam sa v rytme hudby. Ovládaná nekonečnom pohybov. Raz dva tri štyri. Dva dva tri štyri. Rovnica naučená. Všetky pohľady na mňa dopadajú zase, tak ako aj naposledy, tak aj teraz. Znie hlboký potlesk, všetci zúčastnení sú

očarení. Obzerám sa. Už nikde nie je. Kam zmizol? Prečo nezostal ešte chvíľu? Neodchádzaj, prosím! Tak veľmi si mi chýbal...

Chcela by som mu raz predstaviť teba.

„Zajtra môžeš ísť s nami pozrieť dedka, ktovie...možno už naposledy.“ vychádza mama z izby a napráva kožušinu na sivej opache.

Truhlička s baletkou mi oťažie v rukách.

Tam...